

בקיץ 1943 נלכד חיל המצב הפרסי בסמירול על כל זינו וציודו. הממשלה הפרסית פתחה אז במדיניות של פיוס, אשר הקלה באורח זמני על יחסיה עם אנשי-השבטים, אולם לא היה בה כדי לעזור לבעלי-הברית. לבסוף, כדי לכונן בטחון בשביל עורקי-השיירות של האספקה לרוסיה — הוכרחו השלטונות הבריטיים לשאת-יולתה כמיטריץ עם נסיר, מראשי-השבטים של הקשגאי; הלז הסגיר את הגרמנים אשר בתחומיו ובשכר זה קיבל שטר-מחילה לעצמו, שפטרו מעונש על עבירותיו הקודמות נגד בעלי-הברית.

עיקר הצרה הוא, שעד שיאורגנו מחדש ארגון ראוי כחותיה המזוינים של הממשלה הפרסית, אין הממשלה מסוגלת להטיל את מרותה על רבים משטחי-השבטים; ואף כשאפשר יהיה להטיל מרות זו, יקשה בכל זאת, להשליט מצב של בטחון אמיתי, ולישב בדרך צודקת את העניינים עם השבטים; והכרח הוא שאנשי-השבטים יהיו משוכנעים, כי ממשלת-טהראן אינה לפי מהותה ממשלת דיכוי בלבד. אכן, ראשית-דבר חייב הצבא הפרסי להשליט את סמכותה של הממשלה; אבל בעקבות החיילים צריכים לבוא רופאים, מורים ופקידים שישיכילו לכבוש את לבם של אנשי-השבטים לאורח-חיים של ישיבת-קבע יותר, ולסלק את הפיתוי, בן-הדורות, לשפר את חלקם ע"י פשיטה-בגדוד.

ר ש י מ ו ת ק צ ר ו ת

חזיונות של פריקת עול בצבא האמריקאי בגרמניה

מקומות „החלה לפגוע בשמם הטוב של קחי" לות האלה". על כן פקד הגנרל מקנרני, שהוא המצביא על „זירת אירופה" שבצבא ארה"ב, על כל מפקדי היחידות, „לשקוד על חידוש המשמעת, דבר שמעכשיו הוא תפקידם הצבאי החשוב ביותר". תקנה זו באה אחרי שקציני הרפואה של הצבא הציעו הצעות בדבר דיכוי התירגול ועימול הגוף, כדי למעט בין החיילים באירופה את אחוז המחלות המניעות שעלה במוצע ל-11 מקרה כשנה בין כל 1000 איש. בראש ראישה תלה את קולר התנוונותה של המשמעת. בצבא בחיסול המהיר מדי של חטיבות הצבא שהיו באירופה, בחי" לופיאנשים תכופים יותר מדי בחטיבות, וכ" בואם של משלוחי מילואים חסרי-נסיון. הוא מנה את האמצעים הבאים להרמת הרוח הצבאית וחיווק המשמעת. א) תכניות אימונים חדשות, שיניחו לחיילים פחות פנאי ופחות מרץ להסתכך בצרות; ב) „כיבוי-אורות" ב-

כמה מן הידועות שהפתינו וזיענונו אח ציבורינו לאחר סידרה של „מקרים" קשיי הרושם שבמחנות הפליטים היהודיים בדרום גרמניה, עוררו בלי משים את המחשכה בדיכוי הטיבות שיכלו להביא אנשי צבא של ארה"ב לידי שיכחת מסרותיה של המלחמה האחרונה ועקרונות המשמעת והסדר הצבאי ולהתחברות עם יסודות מפוקפקים מקרב ה" אוכלוסייה הגרמנית, לדחיקת רגלם של הניד" חים היהודים ולפגיעה בכבודם. בסיכוחי מצ" בו של צבא הכיבוש האמריקאי, אשר נתפר- סמו בעתותה הצבא שבארה"ב באפריל ומאי ש. ז. יש משום מתן תשובה חלקית על הש" אלות האלה.

בסוף אפריל נאלץ הגנרל יוסף ט. מקנרני להכריז על שיבה למשטר של חי קסרקטין ותגבורת תרגול בכיכרה-התירגול, כדי לה" ציב תריס בפני „התנוונות המשמעת בקרב הגייסות שבאירופה", כהגדרתה, אשר בכמה

שעה 23.00 לכל החיילים, פרט לבעלי תעודות הנהגות טובה; ג) פיקוח חמור יותר על כלי נשק, משפט צבאי על נשיאת נשק שלא כחוק; ד) פיקוח נמרץ יותר על מחלות מידיות; ה) עונש מהיר על פרעת חוק או פגיעה באזרחים. נוסף על כך נתחייבו כל אנשי הצבא להחייב בשעה שבע בבוקר.

הגנרל מקנרני הפריך את רמזי העתונאים, כי ירידת המשמעת באה כביכול משום חתי רותיהם של הקומוניסטים, המתנכלים לפגום את יעילות הצבא. לדעתו, היה זה פרי תהליכי הדמוקרטיזציה, וענין שעל הצבא לבדו לספלו בו. לדבריו, מתקרבת כעת "זירת אירופה" למצב של יציבות שהדעת סובלתה, שבו אין עוד מקום לתירוצים ש"מפני מהירות חילופי החיילים והקצינים", אי אפשר לעשות פעולות של ממש כדי לעקור חזירות שליליים. הוא טיפס, כי "המשך הסובלנות עבירות שבמשמעת ייחשב לסימן של כשלון המפקדים".

כעדות לנפילת הרוח הצבאית וירידת המשמעת ציין גנרל מקנרני את החזיונות הבאים: א) השתתפות בשוק השחור ושכרות מופרזת; ב) ריבוי העדרות מן המחנות בלא נטילת דשות, ושאר הפרות משמעת באחוז מופרז; ג) ריבוי תאונות מכוניות; ד) ריבוי מופרז של מחלות מיניות; ה) העדר כללי של דרי-

כות ונוי במראה האנשים ושל קיום מצוות נימוסין של הצבא (הצדעה; ו) נטיה להתלוננות על שלטונות הצבא ועל חובות החייל. קצין הפיקוח הרפואי למחלות מיניות ב"זירת אירופה ציין, כי אחוז התחלואים הללו עדות חותכת היא לירידת הרוח הצבאית והמשמעת. מן הממוצע של 52 מקרים על כל אלף איש עלה האחוז באיזורים מסוימים, עד כדי 427 על כל אלף והוא הוסיף: "אין ערובה, כי האחוז לא יגדל לכשיחמיר המסור במזון ותגבר נכונותן של החבורות למכור עצמן בעבור שוקולדה וצרכי חיים שיש לחיילים. התרופה היא: להגביר את המשמעת, תוך הדגשת התירגולת, המיסקרים, המיפקים, דימ, הקפדה בעניני הנימוסין, תירוש ההתייצבות במפקדי שחרית וערבית. הדברים ה"אלה לא זו בלבד שירחיקו את החייל המתבטל מן הרחובות אלא גם יחדשו בו את גאוותו החיילית.

אך עם כל חשיבותם של הגורמים שצוינו כאן, אין להתעלם גם מן הרקע הכללי של רוח אנשי הצבא האמריקאי, אשר לחמו באומץ רב, אלא שלרובם לא נתבררו מעולם מטרות המלחמה וסיבותיה העמוקות יותר, ומשבא השלום, היה להם כל השירות לזר. — לצד זה של המצב עוד יצטרפו "המערכות" לתזור ולטפל בו.

קרבת מולך-המלחמה

מושג יותר מוחשי, על קצב העליה של היקף הקרבות במלחמות העבר וזמננו אפשר למצוא ברשימה הבאה של מקרי המוות שנג-

מספר חדשי פעולות-הקרוב בשל קרב	סה"כ של מקרי-מות בקרב-ופצועים מדי-חודש	המלחמה
80	4.044	מלחמת העצמאות (1775—1782)
30	1.877	מלחמה נגד בריטניה (15—1812)
20	1.721	מלחמת-מכסיקו (48—1846)
48	110.070	מלחמת-האזרחים (65—1861) (אבידות-הצפון)
48	74.524	מלחמת-האזרחים (65—1861) (אבידות-הדרום)
4	345	מלחמת אמריקה-ספרד (1898)
19	50.510	מלחמת-העולם הראשונה (18—1917)
44	201.367	מלחמת-העולם השנייה (45—1941)

מתוך כל הנ"ל אפשר לראות, כי שפך הדם האיום ביותר — לעומת גדול האוכלוסיה — נגרם לארה"ב, במלחמת האזרחים הממדר שכת. לפי שאם גם עלו במלחמה האחרונה אבידות צבא ארה"ב על אבידות הצפון והי דרום גם יחד ב־65—1861, הרי מבחינת היחס האחוזי למספר התושבים הכולל, פחותה היתה הפעם "תמותת-הקרוב" מבאותה מלחמת-אזרחים אכזרית.

מן הראוי לציין עוד, כי עיקר שפיכת דמם של האמריקאים היתה, לאחר הכל, על אדמת אירופה הישנה — ובשמי-אירופה (772.626 נפגעי-יקרב, ובכלל זה 160.045 מתים — באירופה ואפריקה, לעומת 170.596 בכל זה 41.322 מתים — בניירת האוקיינוס הדי שקט. אכן, תוך המספר הכולל של 943.222 נכללו גם 114.205 שבויים וכן 56.867 נעדרים. הממוצע של האבידות הכוללות באירופה ב־7 חדשי הקרבות האחרונים היה 59.000 ובדצמבר 1944 — השיא — 81.000.

אין צורך לפקפק בשלימות-המספרים מימי מלחמת-העצמאות (ובמידת-מה גם מלחמת 1812), עת פעלו לא רק חטיבות-צבא סדירות, אלא גם מיליציות לרוב, וגם תבורות בלתי-סדירות לגמרי. אך, בסופו של דבר בולטת העליה העצומה במספר הנהרגים והמתים מפציעיהם — דבר, שבראש וראשונה, שהוא כמובן, תוצאה של העליה העצומה בהיקף-הצבאות (לגבי ארה"ב — מימי מלחמת-העצמאות ועד למלחמה האחרונה — עליה ב־שיעור יותר מפרימא! ואולי גם פרימאטים!) אך יש לזכור, כי מספר הפצועים הנשארים בחיים — וכן אחוזם — עלה כלי ספק הרכה יותר מפני דרכי הריפוי החדישים, המקטינים מאוד את אחוז המתים מפציעיהם. עם זאת יש לזכור עוד, שבמלחמות-העבר היו לעמים חללי המחלות והמגפות למי-ניזון עולים הרבה על קרבות-הקרבות. והנה, בעשרות השנים האחרונות חלה, מבחינה זו, תמורה מכרעת — ובצבא האמריקאי, אולי יותר, מבכל צבא אחר.

לקראת „בטחון-אזרחי" בריטי-ערבי במזרח-התיכון

המאמצים המתמידים של ועד-ההגנה אשר לארצות-הברית ולקודה להביא בהורגה לירי אחידות-היזן בין שתי הארצות — צריך שתהא להם הקבלה במזרח-התיכון, אשר בו, מן הדין שצידוד-המגן המצרי הוא אשר ייחשב בתורת אבי-דוגמא תקין למדינות הארץ זור כולו.

מובן שה"צידוד המצרי" אינו אלא צידוד הבריטי של צבא-מצרים, ובנוסף לכך כמה טפוסים-נשק וצידוד אמריקאיים שגם צבא-ברית-טניה משתמש בהם. באופן שמשמעות-ההמלצה המצוטטת — האחדות צבאות המזרח-התיכון הערביים (בכלל זה — טוריה והלבנון, שיסוד זיונם היה אחר), — כענפי הליכוד העולמי של כוחות הקיסרות, ליתר יעילות בשתוף הפעולה בינם לבין בריטניה, ובקשר עם זה — עיין הרשימה „גוש-צבאות אחידים בעולם", (בחוב' „מערכות" ל־ג'ל־ד; עמ' 108), שהמגמה שצוינה בה משתקפת עכשיו גם לגבי ארצות ערב החוסות בצל בריטניה.

בימי יוני האחרונים נתפרסמה מטעם „יר גייטר פרס" האמריקאית, הידיעה, כי מקור דיפלומטי (אמריקאי או בריטי?) בחוש-נגטון העיר, בענין הידיעות ממצרים על האפשרות שכתוצאה מה"מ"מ המתנהל יוקם „ועד הגנה אנגלו-מצרי", בדומה לועד ההגנה האמריקאי הקנדי הקיים, — כי אכן עלול סידור כזה להוות את המסגרת להגנת המזרח-התיכון, ש־יהיה בה כדי לסייע להבטחת יציבותו של אותו איזור.

לכך יש להעיר, שסידור מעין זה, שיהלום את מגמתו של „כינוס-המלכים הערביים", יכול לשמש גם מוצא מהשלב הנוכחי של מו"מ בריטי-מצרי, בתתו צודה נאה להמשך השארותם של הכוחות הבריטיים בקודות ידועות במזרח-התיכון, בתור בעלי-ברייתו הקולקטיביים של המזרח-התיכון הערבי, אם רק יושג הסכם מעין זה עם מצרים — יש לשער כי הרחבתו תבוצע בהתאם לנ"ל.

כ־כ ציין אותו „המקור הדיפלומטי", כי

כוח-הצי הבריטי במזרח הים-התיכון — בתהליך פירוקו ?

פקידי-כספים ומוחסנים אזרחיים של האר-
דמירלות הבריטית.

אנית-הסיוור „סיופרב“ יצאה את נמל-חיפה לפני ימים מעטים, ולאחר שבמשך השנה ה-
אחרונה שהו שם כמעט בתמידות סירת או
שתיים מסקוודרון הים-התיכון, נראה כי לא
תוסיף להיות קשורה בחיפה אלא פלוטילה
אחת של ספינות-משחת (כשש מספרן, כר-
גיל).

הסה"כ של ידיעות אלה מפתיע למדי נוכח
המגמות לסילוק כל כוחות-צי בריטיים מ-
מצרים ומאזור-הסואץ. אין לדעת
עדיין האם כאן התגלות של איזה מפנה יסודי
במדיניות-הצי הבריטית לאורך-ימים, או שכאן
צירוף-מסיבות מקרי של זמן-המעבר, ושעוד
יתחדש כוח-צי בריטי ניכר יותר או בחיפה,
או בקפריסין או שמא בקירנאיקה? או
שמה, בכ"ז בפורט-סעיד?

עם חיסולו, מ-25 ביוני, של „מחנה-הצי“
שלרגלי הכרמל, מתבלט והולך תהליך חיסולו
של כסיס-הצי שנתקיים בשנות המלחמה ב-
חיפה. נסגרים והולכים גם מוסדות-צי אחר-
רים שפעלו בחיפה, וכבר נתחשל כמעט לגמ-
רי כל מנגנון תיקוני-הספינות שהיה ביטודו
של אותו כסיס (ראה את הצינון ב„צדור“
הידיעות שבחוב' ל-ג'לד של „מערכות“, עמ'
120, בדבר החזרתו לקפריסין, ללא-החלפה,
של בית-המלאכה לבדק-הספינות).

כסיס-הצי אשר בבירות ייסגר כליל
עם סוף החודש, שהוא תחום-הזמן להוצאת
הכוחות הבריטיים מארצות-הלבנט, ואלו ב-
קפריסין לא יישאר אלא קציני-צי אחד,
כנציג קבוע, וכן מתפרק מנגנונו של „קציני-
הצי הקשיש לאזור-הלבנט“, אשר כיהן בחיפה,
והמינוי עצמו יתבטל. משיצא את הארץ,
ביולי הקרוב, קפיטן הצי קורבט, שנשא ב-
תפקיד זה, יוסיפו לפעול בחיפה, רק מספר

מחירה של דיביזיה — מהו ?

הלהטות אחרי ניפוח ערכן הצבאי, ע"י
ריבוי תוארי-חטיבות, — גופלות, למעשה,
הרבה במשקלו הממשי (בכסף — וכערך צבאי)
של ציודן, ויש שהוצאות-ייצור קטנות
יותר (בבריטניה, למשל, ואולי גם בצרפת
ועוד) עשויות לצמצם את ההוצאות הכס-
פיות, מבלי לגרוע הרבה מן היעילות הש-
מושית של הציוד. מכל מקום משמשים המספ-
רים, שהובאו כאן, נקודת-מוצא נאמנה להת-
מצאות במושגי ההשקעה הכספית (והמקורות
הטכניים) לקיום חטיבות-צבא חדישות ויעילות.
המספרים, שפורטו כאן, מתייחסים ל„השקעת-
היסוד“ בדיביזיה החדישה, ולאן שאלת
הוצאות החזקתה — בין לגבי הספקת כל
הדרוש לאנשיה, הוצאות התחמושת לאימונים
ההובלה וכיו"ב ובין בכל הנוגע לפחת היוון
ולהחלפתו והדרכתה, — הלי' זו סוגיה בפני
עצמה; ושעיר הוצאות הדרושות הללו בכל
שנה תלוי לאימנע ברמת-החיים הממו-
צעת שבאותה ארץ, וכן — בכושר-המשקיות
של מנגנון-המנהלה אשר לצבאה.

הדו"ח של ראש-המטה לצבא ארה"ב לשנות
1943-45 מציינ, — אגב תיאורו של היקף
עזרת אמריקה לבעלות-בריתה בתחומי „החכר-
והשאל“ בציוד צבאי — את הסכומים
הדרושים לציון המלא של דיביזיות ה-
דו"ח קובע, כי העזרה הנ"ל (זו של ציוד
צבאי, כאמור) עלתה על 20 ביליון (כלשון
אירופה — 20 מיליארד) דולר. והנה, דיבר
זית-שריון (לפי תקן-הציוד של צבא
ארה"ב) ההוצאות לצידה עלות במילואן
ל-34 מיליון דולר (כ-81/2 מיליון לירות,
לפי שערי-הדולר הרשמי בימינו), ואלו ציודה
של דיביזיות-רגלים (ושוב: של ארה"ב),
הוצאתו 10 מיליון דולר (כ-21/2 מיליון ל-
רות). ולפי חישובו של הגני מרשל (ראש-
המטה בתקופת הדו"ח), היה היקף העזרה הנ"ל
בציוד הצבאי מספיק לציון של 588 דיביזיות-
שריון — או של 2,000 דיביזיות-רגלים —
לרשות בעלות-בריתה של אמריקה.
כמובן, שחטיבותיהן הצבאיות של מדינות
רבות, מסוג הנחשלות או הלולות יותר, — או

לחידוש קיומו של צבא "חילים-בשעות הפנאי"

הנבחרים: "צבא טריטוריאלי זה — אמר הוא — קוט יוקם מחדש. והריני סמוך ובטוח, כי יאלפים מרובים מבינן אלה אשר למדו במשך המלחמה את מלאכת החייל יוסיפו לרענן את יכולתם, ואף להרביץ תורה לאחי רים, בתוך מסגרתו של הצבא-הטריטוריאלי, האזרחי-המתנדב."

את העובדה כי צבא-אזרחים מתנדב, חיל המורכב אנשים שרק שעות מעטות בשבוע יש באפשרותם להקדיש לאימונים, מוסיף להיות בעל ערך חיוני למערכות ההגנה הלאומית גם בתקופה חדשה זו של טכניקה צבאית — יש לראות מהודעתו של מיניסטר-המלחמה הבריטי, ג' לוסון, ב-27 ביוני בבית-

כושר-הנוער לטיס-מגן בבריטניה

קדטים יכולים (ושוב: ביחוד לגבי שירות האוויר) להיות גורם חשוב להפגת חומרת הבעיה: "כוחות-מגן של מתנדבים, או של מגויסי-תוב-ה?" אבל אחד הקשיים העיקריים הוא שעם גמר המלחמה, ועם רצון הרבים להכנס איש-איש למקצועו ולחזור למסלול חייו במשלח-ידו, באה הפחתה ניכרת במספר הקצינים והמדריכים העומדים לרשותה של הפעולה הזאת. כיון שגודל התענינותם של הנערים בטיסה הוא האבן השואבת בכוח רב כ"כ אל "קור" ההכי האווירי, הוחלט להעמיד לרשות ה"קורפוס" מספר מטוסים מיוחדים, לארגון "הטסות" של קבוצות קדטים, ולהתבוננות בלחי-אמצעית.

אך אחד היסודות החשובים של מפעל-ההכשרה היא הדאיה. סבורים כי ה"קורפוס" הוא ארגון-הדאיה הגדול שב-עולם. הוא מקיים 90 בתי-ספר לדאיה; בשנת 1945 אומנו 6,000 קדטים שהגיעו באימון זה לרמת "מגביה-יעוף" (כ-90, ען 100, רגל לגובה), ונערכו 200,000 המראות-דאונים.

מיניסטר האוויר (לורד טנסנגייט, לשעבר — הקפיטן וג'וזף בן) ציין, כי אין ספק שערכו של "הקורפוס" כארגון-נוער הוא רב, אך-רצון המיניסטרוני הוא בראש וראשונה, לעודד הרהורי-גיוס בקרב הנוער, ולהכשיר טירונים טובים ככל האפשר, לחיל-האוויר המלכותי. המגמה היא לתקן-שלקבע בן שבעים וחמשה אלף נער ב"קורפוס ההכשרה". אחוז מסוים מהם יוכה להיות גם מאנשי "צוותי האוויר", כלומר המשמשים בטיסות ממש (לער-מת אנשי "שירות-הקרקע"); אך מקובל הוא

אגב דיונים בבית-הלורדים נתברר, כי עם גמר-המלחמה, לא תשנה ממשלת הפועלים את היחס אל ארגוני-ההכשרה-הצבאית לנוער הבריטי. בשנים שלפני המלחמה ביטלה מפלגת העבודה, כידוע, בימי שלטונה בעיריית-לונדון את התמיכות ל"גודדי-הקדטים" ליד בתי-הספר, מתוך יחס שלילי לצורת האירגון והחינוך הזאת, מחמת עודף הצבאיות שבה. ואלו עכשיו מתכוונת ממשלת הפועלים דווקא לטפח כמיטב היכולת את כושרו הצבאי של הנוער, לקראת אפשרות של מצבי-חרום מחודשים, בלי להביאו לידי פטריוטיות או לארמיות נפרות, או לרוח של צבאיות לשמה, וביחוד אמורים הדברים לגבי כושר-הטיס של הנוער הבריטי.

בשנות המלחמה מילאו "הקדטים-של-האוויר" הבריטיים, שאורגנו ב"קורפוס-ההכשרה-האווירית", תפקיד רבי-ערך. אלפים רבים מהם הספיקו להגיע לשירות-של-ממש בשורות חיל-האוויר המלכותי, מצוינים בידיעות, באורייני-טעיה וענין בדברים-שבמקצוע. אכן, אי-אפשר היה להימנע מהצטמצמות מסוימת עם חלוף תומרה-הסכנה. לעומת מאה וחמשים אלף ויותר קדטים שהיו לפני כמה שנים, היו ב-31.1.45 "רק" 116,000 קדטים ועמם כ-7,500 קצינים (ועוד כמספר הזה מדריכים אזרחים); אך דרגת הארגון, הציוד והיעילות עלו בינתים. בינואר 1946 נשאר רק 67,000 קדטים, 5,000 קצינים ו-3,000 מדריכים. אך מספרי-התחילות אינם רעים כלל. בשלושת חדשי נובמבר-ינואר האחרונים נרשמו ב"קורפוס" 6,250 נער. וגם כיום מקוים, שארגוני

כי קדש, שנהנה הנאה שלמה מתכנית-אימוניו, יהיה בעל סיכויים הרבה יותר טובים להמנות עם "צוותי האויר", שעיני רבים נשואות אליהם, מ"טירוך" רגיל בחילה-האוויר.

עד כאן — דברי המיניסטר וראוי עוד

להוסיף על כך, כי גדודי "קורפוס-ההכשרה, האוירית" שליד כמה מבתי-הספר הנודעים באנגליה, ישמשו ודאי גם כאחד המקורות החשובים לחבר-הקצינים לעתיד לבוא בחיל-האוויר הבריטי.

צבאה החדש של צ'כוסלובקיה

צ'כוסלובקיה משרידי "ארמיה-קדאיובה" הפר לנית ומחברות ה"קזקים" הרוסיים של ולאסוב.

גם הנשיא בנש דיבר (אל באי-כוחה של "אגודת-ההגנה" הצבורית) על הצבא הצ-ס החדש. הוא הדגיש את הצורך בחינוך לקראת כושר-מגן גם של הגברים וגם של הנשים בארץ. בין השאר אמר הנשיא, לקול תרועות המקשיבים:

"אנו מכוונים את צבאנו — ומחדשים את יסודותיו; וכן הגנו משליטים בו את עקרון האחדה, ובעשותנו זאת, לא נזניח את הלקח שקיבלנו מן הצבא-האדום. אך עינינו נשואות גם כלפי המערב, וכסופו של דבר נבחר באותם הדברים שייטיבו להלום את מסיבותינו המיוזרות. יהיה לנו צבא בלי גרמנים ובלי הונגרים. אף על פי שחינוכו ואימונו העתידיים של צבאנו יהיו פוליטיים-מובהקים, מכל מקום אין לבנותו על פוליטיקה מפלגתית. זקוקים אנו, כדבר שהזמן גרמו, גם לחוק חדש בדבר החינוך-לתפקיד-ההגנה, שיהא לא רק הולם את מסורתנו כפי שנתהוותה, אלא גם יסייע לנו להסדיר את ענייני-ברייתנו עם בעלי-בריתנו.

"החזיל השויצרי", שבועונם של אנשי חיל-המיליציה של אותה מדינה קטנה, מוסר את הפרטים הבאים על צבאה המתארגן-מחדש, של הרפובליקה הצ'כוסלובקית, הקמה לתחייה. מיניסטר-ההגנה הצ-ס, גנרל-הארמיה סור' בודה מסר בועדת-ההגנה של הפרלמנט הודעה על מעמדו של הצבא היום. ממנה מתברר, כי בשאלות הארגון והציוד יעמוד לו, לצבא הצ-ס למופת הצבא-האדום של ס.ס.ס.ר. לשם המשכת הכשרתם הצבאית תקבל מעכשיו האקדמיה הצבאית גם מועמדים מחוסרי-השכלה תיכונית, בתוך זה גם סמלים. הנשים יוכשרו הכשרה צבאית בת ששה חדשים, ביחידות-נשים מיוחדות בפיקודן של נשים. כדבר-שבחידוש נקבעה כהונתם של "קציני-תרבות" מיוחדים שתעודתם היא להחזיק, בכל התנאים, את רוח-הקרב של החיל ולטפח בקרב הצבא את הרוח הדמוקרטית. הודעת המיניסטר מציינת, כי ההרכב הפוליטי של הצבא הוא טוב, וכן טובה בו המשמעת. כך הצליחו יחידות-הצבא, אשר עליהן הוטל תפקיד זה, לסכל את מזימותיהן של כמה וכמה קבוצות-חבלנים גרמניות ולחסלן (הפוננה, כמובן, גם לגרמנים-חבלנים מקרב תושבי צ-ס). ל-עומת זאת לא נסתים עדיין טיהורה של

— בשום מקום אין אנו בטוחים, אל איפוא לנו להיות שאננים.
עלינו להיות תמיד כאנשי צבא בדרךם הקשה: פועלים, מסדרים ונכונים.